Σαπφώ Καρδιακού

Παρ, 02/22/2019 - 11:07

Το Κακό που δεν έφυγε ποτέ

«Το πραγματικό πρόβλημα είναι να ορίσεις πότε η ανθρώπινη ζωή αξίζει και πότε πρέπει να εξαλειφθεί». Γιόζεφ Μένγκελε.

Οι ιταλικές Άλπεις εμπνέουν συχνά τους συγγραφείς βιβλίων μυστηρίου και τρόμου. Το υποβλητικό κλίμα τους παγερούς χειμώνες και η άγρια ομορφιά της φύσης που, παραδόξως, αναδεικνύεται καλυμμένη από χιόνι και σταλακτίτες προσφέρουν το ιδανικό σκηνικό για ιστορίες με γοτθική ή παγανιστική ατμόσφαιρα.

Η ανάσα των νεκρών, σκέφτηκε η Άγκνες. Ήταν ο άνεμος, ο Μπουράν, που φυσούσε με λύσσα από τα βορειοανατολικά. Γεννημένος στις μακρινές στέπες, είχε διασχίσει χιλιάδες χιλιόμετρα και τελικά είχε τρυπώσει στη χαράδρα της κοιλάδας, γρυλίζοντας πάνω στις όχθες του ποταμού, κάτω από τη γραμμή του δάσους, γλιστρώντας ορμητικός μέσα από τις πλημμυρικές

κοίτες για να προβάλει ξανά σφυρίζοντας και τελικά να σπάσει πάνω στα βραχώδη τοιχώματα.

Στην κοιλάδα που παγώνει με το πέρασμα του Μπουράν βρίσκεται ο οικισμός Τραβενί. Ένα παραδοσιακό χωριό περικλεισμένο από το βουνό και τη χαράδρα, αρκετά απομονωμένο ώστε να μην προσελκύει μαζικό τουρισμό. Παρ' όλα αυτά, η πρόοδος θα εντοπίσει το Τραβενί για να υποχρεώσει τους κατοίκους να εγκαταλείψουν την εσωστρέφειά τους. Σε μία πλαγιά έχει ξεκινήσει η αποψίλωση που απαιτείται για τη δημιουργία χιονοδρομικού κέντρου προκαλώντας τις κινητοποιήσεις των κατοίκων για την καταστροφή του βουνού. Όμως, δεν διαταράσσεται μόνο η μορφολογία του τοπίου. Δίπλα σε ένα φυσικό μονοπάτι, η αστυνόμος Τερέζα Μπατάλια κρατά σημειώσεις για το πτώμα που ανακάλυψε ένας πεζοπόρος.

Έμοιαζε με πίνακα. Τα χρώματά του ήταν αυτά του παγωμένου αίματος, των φλεβών που είχαν αδειάσει, των άκαμπτων μελών. Η παγωνιά τον είχε διατηρήσει ανέπαφο. Δεν υπήρχε οσμή, μόνο αυτή της φύσης: υγρό χώμα και σάπια φύλλα.

Η μεσήλικη αστυνόμος θα χρειαστεί να συνθέσει την εικόνα ενός εγκληματία που παρόμοιο δεν έχει ξαναδεί στην καριέρα της. Με βαθιές χαρακιές στη ζώνη της —τις συλλήψεις κατά συρροή δολοφόνων, την ανέλιξη σε ένα ανδροκρατούμενο επάγγελμα, την επιβίωση ως θύμα ενδοοικογενειακής βίας—, η Τερέζα ζει για αυτό που ξέρει να κάνει καλά: να εξιχνιάζει εγκλήματα. Σύμμαχοί της η μεθοδικότητα, η εμπειρία της και μια έμπιστη ομάδα επιθεωρητών. Εχθροί της; Οι επιβαρύνσεις της μέσης ηλικίας, ο διαβήτης, το υπέρβαρο σώμα της και το Αλτσχάιμερ.

Για μια στιγμή, το προηγούμενο βράδυ δεν ήταν σε θέση να θυμηθεί πώς λέγονταν τα αντικείμενα που χρησιμοποιούσε κάθε μέρα, ενώ αρκετές ώρες

μετά, αν και είχε συνέλθει, ένιωθε μια σύγχυση, σαν να είχε μόλις βγει από τη δίνη ενός τυφώνα.

Ο χρόνος δεν είναι σύμμαχος της Τερέζα από καμία άποψη. Πρέπει να περιμένει το επόμενο χτύπημα του δολοφόνου γιατί δεν μπορεί να το προβλέψει· πρέπει να εξιχνιάσει την υπόθεση πριν αυξηθούν τα κενά της αδύναμης μνήμης της.

Τέσσερα μικρά παιδιά, τέσσερις φίλοι, σπάνε τον κύκλο των μυστικών του Τραβενί. Το βουνό είναι το καταφύγιό τους, ακούει όποιον υποφέρει πίσω από κλειστές πόρτες — και, μαζί του, ακούει το φάντασμα του βουνού. Μια παρουσία που αισθάνονται παρά βλέπουν, μια αίσθηση ασφάλειας στην καθημερινή αβεβαιότητα, ένα χλωμό πρόσωπο στο βάθος μιας σκοτεινής σπηλιάς. Άνθρωπος ή φάντασμα; Διάβολος ή φύλακας-άγγελος; Μια μορφή περιδιαβαίνει το βουνό σαν να γεννήθηκε εκεί. Μια ύπαρξη που ξεχάστηκε, μα δεν ξέχασε.

Φόρεσε την προβιά και την έσφιξε στη μέση του με μια δερμάτινη λωρίδα. Έβαλε την κουκούλα: τα μεγαλόπρεπα ελαφίσια κέρατα πρόβαλαν σαν σκιά στον τοίχο μοιάζοντας με τα γυμνά κλαδιά ενός δέντρου.

Για την Τερέζα και την ομάδα της η συγκεκριμένη υπόθεση δεν μοιάζει με τις προηγούμενες. Όσο εξελίσσεται η έρευνα, η καταπονημένη αστυνόμος συνθέτει τα κομμάτια ενός ετερόκλητου παζλ. Γιατί ο δολοφόνος δεν κατατάσσεται σε κανένα ψυχολογικό προφίλ της εγκληματολογίας; Σε τι χρησιμεύουν τα «λάφυρα» που αφαιρεί από κάθε θύμα; Γιατί αλλάζει μέθοδο κάθε φορά; Τι κοινό έχουν τα θύματά του εκτός από το Τραβενί;

Ήταν ο Παράδεισος που αντικατοπτριζόταν στην Κόλαση.

Ο παραδοσιακός οικισμός παύει να εμπνέει εμπιστοσύνη και ζεστασιά. Ώς τώρα, οι κάτοικοι πίστευαν ότι το Κακό έρχεται από έξω: από την αποψίλωση, από τις μπουλντόζες, από τον τουρισμό. Αποστρέφουν το βλέμμα όταν η έρευνα επικεντρώνεται μέσα και γύρω από το χωριό, όταν η Τερέζα Μπατάλια αμφισβητεί πως η απειλή καραδοκεί στο δάσος· το Κακό δεν έφυγε ποτέ από την κοιλάδα του Τραβενί.

Από τη στιγμή που ο Μάσιμο πάτησε το πόδι του σ' εκείνη την κοιλάδα, τον είχε εντυπωσιάσει η μαγική φύση στην οποία ήταν βυθισμένη. Είχε σκεφτεί πως την έκανε να μοιάζει με ανέπαφο παράδεισο, κι όμως τώρα ήξερε πως στο παρελθόν της, ίσως και στο παρόν της, είχαν υπάρξει πλήγματα που δεν μπορούσε να ξεχάσει. Ήταν μια Εδέμ που είχε εκπέσει, είχε μολυνθεί από αυτό που ο ίδιος αποκαλούσε «ανθρώπινη κηλίδα», όπως όλος ο κόσμος άλλωστε.

Στον ηθικό κώδικα της Τερέζα το επιστέγασμα των ερευνών δεν είναι η σύλληψη του θύτη. Σε αυτή την υπόθεση προέχει η δικαίωση των παιδιών που υποχρεώθηκαν να μεγαλώσουν απότομα, εκείνων που δεν μεγάλωσαν ποτέ και των παιδιών που κάποιοι αποφάσισαν ότι δεν έπρεπε να γεννηθούν. Για να εξιχνιάσει την υπόθεση, η απτόητη αστυνόμος θα χρειαστεί να ακολουθήσει τον ομφάλιο λώρο που τυλίγει το Τραβενί εδώ και σαράντα χρόνια.

Tags:

Σαπφώ Καρδιακού / **Ιλάρια Τούτι** / **Εκδόσεις Ψυχογιός**

Η Σαπφώ Καρδιακού εργάζεται στον χώρο των εκδόσεων. Ειδικεύεται στον τομέα των ηλεκτρονικών βιβλίων και της αυτοέκδοσης.